

Λόγοι γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου- Οι κατά

[ες - Γέροντες](#)

Μεγαλύτερη αρρώστια

είναι τό νά πιστέψη ό άνθρωπος στον λογισμό του ότι έχει κάποια

αρρώστια. Ό λογισμός αυτός τού δημιουργεί άγχος, τον κάνει νά στενοχωριέται, νά μήν εχη όρεξη για φαγητό, νά μήν μπορή νά κοιμηθή, νά παίρνη φάρμακα, και τελικά αρρωσταίνει, ενώ ήταν καλά. Νά είναι άρρωστος κανείς και να κάνη θεραπεία, αυτό το καταλαβαίνω άλλα νά είναι υγιής και νά νομίζη ότι είναι άρρωστος και νά αρρωσταίνη στά καλά καθούμενα, αυτό είναι... Ένας λ.χ., ενώ έχει και σωματική και πνευματική δύναμη, δεν μπορεί νά κάνη τίποτε, γιατί έχει πιστέψει στον λογισμό πού του λέει ότι δεν είναι καλά, με αποτέλεσμα νά σβήνη σωματικά και πνευματικά. Δεν είναι ότι λέει ψέματα. Αν ό άνθρωπος πιστέψη ότι κάτι έχει, πανικοβάλλεται, τσακίζεται, και δεν έχει μετά κουράγιο νά κάνη τίποτε. Έτσι αχρηστεύεται χωρίς λόγο. Έρχονται μερικοί στο Καλύβι πού είναι τελείως τσακισμένοι. Μου λέει ό λογισμός ότι έχω έιτζ, λένε και το πιστεύουν. Τους ρωτάω: Μήπως συνέβη εκείνο, εκείνο;. Όχι, μου λένε. Τότε άδικα στενοχωριέσαι. Πήγαινε νά κάνης μιá εξέταση, για νά σου φύγη ό λογισμός. Και αν γίνη ή εξέταση και βρουν ότι έχω;, λένε μερικοί και δεν μ' ακούν και βασανίζονται. Ένώ αυτοί πού ακούν, κάνουν εξέταση, βλέπουν ότι δεν έχουν τίποτε και, νά δήτε, το πρόσωπο τους αλλάζει, το κουράγιο επανέρχεται. Οι άλλοι από τήν στενοχώρια ξαπλώνουν στο κρεβάτι και ούτε νά φάνε δεν θέλουν. Εντάξει, έχεις έιτζ. Για τον Θεό δεν υπάρχει δύσκολο πρόβλημα. Αν ζήσης πιο πνευματικά, έξομολογήσαι, κοινωνάς κ.λπ., θά

βοηθηθής.- Πώς ξεκινάει, Γέροντα, και νομίζει κάποιος ότι είναι άρρωστος;- Σιγά-σιγά καλλιεργεί αυτόν τόν λογισμό. Πολλές φορές μπορεί να υπάρχει κάποια αιτία, αλλά να μην είναι κάτι σοβαρό. Βγάζει μετά και ό λογισμός κάτι ακόμη και το μεγαλοποιεί. Όταν ήμουν στην Μονή Στομίου, ήταν ένας οικογενειάρχης στην Κόνιτσα πού νόμιζε ότι είχε φυμα-τίωση. Δέν άφηνε ούτε τήν γυναίκα του να πάη κοντά του. Μήν πλησιάζης, της έλεγε, θά κόλλησης. Σέ ένα ξύλο κρεμούσε ή καημένη το καλάθι με το φαγητό και τού το έδινε από μακριά. Ή φουκαριάρα είχε λειώσει. Τά παιδιά του τά κακόμοιρα από μακριά τον έβλεπαν. Αυτός εν τω μεταξύ δεν είχε τίποτε, αλλά, επειδή ό ήλιος δεν τον έβλεπε - ήταν κλεισμένος μέσα και τυλιγμένος συνέχεια μέ τις κουβέρτες -, ήταν κίτρινος και πίστευε ότι έχει χτικιό. Σηκώνομαι και πάω στό σπίτι του. Μόλις μέ είδε, μου λέει: Μη μέ πλησιάζης, καλόγερε, μήν κόλλησης κι εσύ, και έρχεται κόσμος εκεί στό μοναστήρι. Έχω χτικιό. Ποιος σου είπε, μωρέ, ότι έχεις χτικιό;, τού λέω. Ή γυναίκα του έφερε να μέ κεράση γλυκό καρύδι. Άνοιξε το στόμα σου, τού λέω. Θα κάνης υπακοή τώρα. Το άνοιξε δεν ήξερε τί θα κάνω. Βάζω τό καρύδι μέσα στό στόμα του και τό γυρνάω δυό-τρεις φορές και ύστερα τό παίρνω και τό τρώω. Μή, μη, θά κόλλησης!, φώναζε. Τί θά κολλήσω! Τίποτε δεν έχεις, τού λέω. Αν είχες χτικιό, χαμένο τό είχα να τό κάνω αυτό; Σήκω να βγούμε έξω. Λέω στην γυναίκα του: Πέταξε τα όλα, φάρμακα, κουβέρτες Τόν σηκώνω και βγαίνουμε έξω. Έπειτα από τρία χρόνια πού ήταν κλεισμένος μέσα κοιτούσε τόν κόσμο παράξενα. Υστερα, σιγά-σιγά, πήγε και στην δουλειά του. Τί είναι ό λογισμός, όταν τόν καλλιεργής!

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr